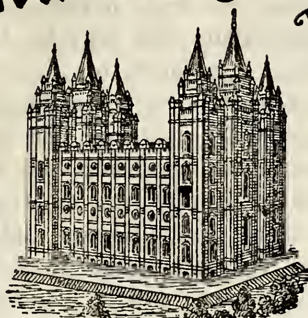
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1ste Juni 1901. 50de Aargang.

Tale af Apostel Mathias Cowley,

holdt i Tabernaklet i Saltsø-Staden den 24. Februar 1901.

Mine Brødre og Søstre! Medens jeg taler til eder, ønsker jeg, at I ville opholde mig i eders Bønner og Tro. Jeg ved, at Evangeliet er Sandhed. Jeg ved ogsaa, at menneskelig Dygtigheds Maal ikke kan sammenlignes dermed, og at det kun er ved den Hellig-Aands Inspiration, de Hellige blive opbyggede. Dette er et af Evangeliets fremtrædende Træk. Det er befalet os at forlade os paa Herren med Hensyn til, hvad vi skulle sige til Folket, og ikke dette alene, men Højpræsten eller Ældsten, som præsiderer over en Forsamling, bør lede Mødet ved den Hellig-Aands Indflydelse. Naar dette efterkommes, er alt godt, og Guds Hellige blive opbyggede og bestyrkede i deres Tro.

De Vidnesbyrd, der bæres til Folket af de Sidste-Dages Hellige, lyde meget besynderlige for dem, der ikke ere af vor Tro. Vidnesbyrdet, som Ældste A. C. Clayton har aflagt, at det sande Evangelium er gengivet til Jorden, synes Verden ikke at være beredt til at modtage. De synes, at det er formasteligt af os at bære et saadant Vidnesbyrd og at dadle dem og deres Tro; dog bæres dette Vidnesbyrd ikke for at skade eller fornærme Nogen, men fordi vi have faaet den Overbevisning, at Evangeliet er blevet gengivet til Jorden ved Aabenbaring i det nittende Aarhundrede. Vi bære dette Vidnesbyrd til Folk til deres Fordel og Velsignelse og ikke for paa nogen Maade at nedsætte de Sandheder, de ere i Besiddelse af. Vi have omhyggeligt overtænkt dette med an-

dagtsfulde Hjerter, ønskende at kende Sandheden, og ikke for at oprette nogen Teori. Vi maa blive overbeviste om en stor Sandhed, paafaldende i den religiøse Verden i Nutiden, og det er den, at det er umuligt for Menneskene ved deres intellektuelle Bestræbelser alene at udfinde den rette Frelsens Plan. Jeg læste for kort Tid siden i Smiths Dictionary of the Bible — et Værk, der er endosseret af fem og tres kristelige Menigheders Præster — den Fremstilling, at vi ikke maa vente at finde i nogen kristelig Sekt, ej heller i dem alle forenede, Kristi Kirke saaledes som han oprettede den, og iblandt hvis Embedsmænd der findes Apostle, Profeter og andre lignende, som ere betegnede i det ny Testamente, der ere ledte af den Hellig-Aand i Udførelsen af deres Kalds Pligter. Derpaa følger den forunderlige Angivelse, at vi endnu have Apostle og Profeter paa Jorden, men de vide ikke deres Stilling i Kirken. Er det ikke mærkværdigt efter en saadan Erklæring for Mænd, der paatage sig at være Guds Ords Forkyndere, at paastaa det som unødvendigt for os at nyde Inspiration og Aabenbaring fra Gud, ved hvilke de Hellige glædede sig i gamle Dage? Dette synes at være en meget øjensynlig Modsigelse, endskøndt det opfylder Profetierne. Apostelen Paulus siger, idet han bærer Vidnesbyrd om Menneskenes Tilstand i de sidste Dage, saaledes i det andet Timothi Brev: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemlige, vanhellige, ukærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kærlighed til det gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudsfrygtens Skin, men fornægte dens Kraft."

Der er ingen Tvetydighed i dette. Det mener bestemt, hvad det siger; vi lære deraf, at Verden i Almindelighed i de sidste Dage skal være „uden Kærlighed til det Gode". Hvor slaaende bringer ikke dette i vore Tanker Jesu Ord, da han sagde: „Dersom jeg ikke var kommen og havde talet til dem, havde de ikke Synd; men nu have de end ikke et Paaskud for deres Synd." (Joh. 15, 22.) Og: „Men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gerninger vare onde." (Joh. 3, 19.)

Og dette passer ikke alene paa de selverkendte og virkelige Vantro, men i Særdeleshed paa dem, der vare religiøse — paa Farisæerne og Sadducæerne med andre religiøse Sekter, af hvilke mange gjorde Krav paa at tro paa Mose Lov og havde Loven, Profeterne og Salmerne paa Prædikestolene i deres Synagoger, hvilke de gave sig af med at forklare til Folkets Frelse. Det var denne Klasse, der stred med saa stor Bitterhed imod Kristi Vidnesbyrd; og naar han anklager dem for deres Skinhellighed, roste de sig af at have betalt deres Tiende af Mynte Dill og Kommun. Jesus nægtede ikke det passende i at adlyde

Mose Lov, for saa vidt som dens Brug var anvendelig for dem, og han sagde, at det var Ret for dem at gøre saaledes, men at de havde „efterladt de Ting, som svarere ere i Loven, Dom og Barmhjertighed og Tro: Disse Ting burde man gøre, og ikke forsømme de andre". (Matth. 23, 23.) Han udsendte sine Apostle som sine bemyndigede Tjenere og sagde til dem: „Hvo, som annammer eder, annammer mig, og hvo mig annammer, annammer den, som har udsendt mig." (Matth. 10, 40.) „Hvo, som eder foragter, foragter mig; men hvo mig foragter, foragter den, som mig udsendte." (Luk. 10, 16.) „De skulle udelukke eder af Synagogerne, ja, den Tid skal komme, at hver den, der ihjelslaar eder, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse." (Joh. 16, 2.)

Undertiden fandtes der en Mand iblandt dem som Gamaliel, der havde sund Forstand nok til at vide, at alle Mennesker ere ansvarlige for Gud med Hensyn til Udøvelsen af deres fri Vilje i deres Gudsdyrkelse; at de eneste Indskrænkninger i menneskelige Rettigheder angaaende Individer var at hindre denne Friheds Udøvelse fra at gøre Indgreb i andres Rettigheder. Da de havde i Sinde at gøre Vold paa Apostlene Peter og Johannes, stod Gamaliel op iblandt dem og sagde: „Holder eder fra disse Mennesker og lader dem fare; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af Menneskene, bliver det forstyrret; men er det af Gud, kunne I ikke forbyde det. Lader eder dog ikke befindes som de, der endogsaa ville stride imod Gud." (Ap. G. 5. 38, 39.)

For at vise eder, at Apostelen mente, at denne Profeti, som jeg har læst, skulde passe paa den religiøse Verden i de sidste Dage, ønsker jeg at henlede eders Opmærksomhed paa dette Vers: „som have Gudfrygtighedens Skin, men fornægte dens Kraft". Denne Profeti passer paa den religiøse Verden i disse Dage. De Sidste-Dages Hellige have erfaret, at i at frembære det Vidnesbyrd, som vore Ældster bære til Verden uden Forventning om nogen finansiel Belønning, kommer den bitreste Modstand fra dem, som have antaget Messiæ Navn. De Pøbel-Gerninger, som ere blevne udøvede imod Kirken, ere mange Gange komne fra religiøse Folk, og Pøbelhobe ere blevne dannede og ledede af religiøse Præster, der endte med at udgyde uskyldige unge Mænds Blod, saasom Ældste Clayton, der gik ud for at bære Vidnesbyrd til Verden og for at udpege det Faktum, at det ikke er ubibelsk at tro, at en evangelisk Husholdning som denne skulde blive oprettet paa Jorden førend Messiæ anden Tilkommelse.

Ofte spørges der af dem, som høre Vidnesbyrdet om, at Evangeliet er gengivet, og at Joseph Smith var sendt af Gud, hvorfor der har været saa langt et Tidsrum af Mørke imellem de gamle Apostles Martyr-Død og Evangeliets Gengivelse ved Joseph Smith. Aarsagen er let at forstaa; den er ikke alene besvaret i Skrifterne, men ogsaa i Historien, som Menneskeheden har efterladt sig i de sidste atten Hundrede

Aar. Naar vi betragte Menneskenes Tilstand fra den Tid, da Apostlene bleve udryddede, er det yderst usandsynligt, at Guds Søn kunde have oprettet og opholdt sin Kirke paa Jorden, medmindre han havde brugt en anden Fremgangs-Maade, end han plejede at benytte. Menneskene ere overladte til deres egen fri Viljes Udøvelse. I erindre, at ved en Lejlighed foreslog Apostlene at beskytte Frelseren med Magt, og Apostelen Peter drog et Sværd og afhuggede Øret af den Ypperstepræsts skinhellige Tjener; men Jesus sagde: „Stik dit Sværd i Skeden; thi den, som dræber med Sværd, skal omkomme ved Sværdet. Tænker du ikke, jeg kunde bede min Fader, og han vilde give mig mere end tolv Legioner Engle?" Det har ikke været i Guds Hensigter at forebygge hans Apostles og Profeters Martyrdød. Det er en filosofisk Sandhed, at jo mere et Princip har et guddommeligt Udseende, des heftigere modstaar Verden det, simpelthen fordi al Retfærdigheds Modstander kender noget om Sandheden. Han var udkastet fra Guds Nærværelse, fordi han gjorde Oprør imod ham, og han har ikke forglemt alle Principperne, som han forstod i sin første Tilværelse. Han var til Stede, da Frelsens Plan blev lagt, og maaske i det evige Raad, og han har ikke forglemt alt det, han lærte. Han forstaar for en meget stor Del Princippernes store Udstrækning og Virkning paa den menneskelige Forstand, hvad enten det angaar Religion eller Videnskab. Han ved da fuldt vel, at det gjorde intet til Sagen, hvad Jødernes Filosofi var; saa længe de ikke vare i Besiddelse af guddommelig Autoritet og ikke vare sendte af Gud for at forkynde Frelsens Plan i sin Helhed, var der ikke nogen særdeles Nødvendighed for at modstaa dem eller at ødelægge deres Lærere, delte og søndersplittede, som de vare, i mange forskellige Sekter. Men da Guds Søn kom, hvilken Forandring foraarsagede det da ikke i Lucifers Fremgangsmaade! I det romerske Rige vare alle Religioner taalte; men da Guds Søn oprettede Sandheden i sin Renheds Kraft, forandrede Lucifer sin Taktik. I erindre et Tilfælde, der er berettet af Matthæus, om to Mænd, som vare besatte af Djævelen; de kom ud af Gravene og raabte: „Hvad have vi med dig at gøre, Jesus, du Guds Søn? er du kommen for at pine os før Tiden?" De vidste, at han var Guds Søn. Satan havde ikke forglemt sin sagtmodige og ydmyge Broder, imod hvilken han gjorde Oprør. I ville ogsaa erindre Frelserens Erfaringer, da Lucifer fristede ham. Frelseren havde fastet og var „hungrig"; Fristeren sagde da: „Om du er Guds Søn, da sig, at disse Stene blive til Brød." Men Jesus svarede: „Det er skrevet, at Mennesket lever ikke ved Brød alene, men ved ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund." Lucifer var bekendt med Skriften. Han havde været i Selskab med Job; han forstod alt, hvad Moses havde skrevet; og da han havde ført Frelseren op paa Templets Tinde, sagde Lucifer til ham: „Om du er Guds Søn, da kast dig ned; thi det er skrevet: han skal

give sine Engle Befaling angaaende dig, og de skulle bære dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten." Han citerede fra Davids Salmer. Derefter tog han ham til et overmaade højt Bjerg og viste ham alle Verdens Riger og deres Herligheder og sagde: „Alle disse Ting vil jeg give dig, om du vil falde ned og tilbede mig." Han vilde ikke have gjort et saadant Forslag, hvis han ikke havde vidst, at Jesus var Guds Søn, og at ved ham skulde Frelse komme til Menneskene og Satans Greb løses samt Dødens Baand brydes.

Efter at Frelseren havde forkyndt Sandheden i dens Renhed og Kraft, blev han korsfæstet. Ifølge hans Formaning forbleve Apostlene i Jerusalem, indtil de vare blevne begavede med Kraft fra det høje, og da de stode op og forkyndte Frelsens-Planen og med Fuldmagt besvarede Spørgsmaalet: Hvad skulle vi gøre for at vorde salige? blev den samme Behandling tildelt dem, som deres Herre havde modtaget, og Forfølgelser fulgte Apostlene, indtil de bleve ihjelslagne og Guds Hellige som et Folk udryddede fra Jorden. Det nye Testamente er endmere fuldt af Vidnesbyrd om, at der skulde komme et Frafald før Herrens anden Tilkommelse. Paulus taler derom i det andet Kapitel af andet Thessaloniker-Brev. Det er klart deraf, at nogle havde prøvet paa at indprente Folket den falske Ide, at Kristi Komme var nær forhaanden, men Paulus modsiger dette og siger: „Men vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herre Jesu Kristi Tilkommelse og vor Forsamling til ham, at I ikke snarligen lade eder forvilde i Sindet eller forfærde, hverken ved nogen Aand eller ved Lære eller ved Brev, som fra os, som var Kristi Dag forhaanden. Lader Ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme." (2. Thess. 2, 1—3.)

Hvad er „et Frafald", medmindre det er en Afvigelse fra det, Gud havde oprettet som uundværligt til Frelse? Og visselig har der været et Frafald. Jeg kunde citere mange Skriftsteder baade fra det gamle og nye Testamente angaaende Kirkens Apostasi, Retfærdighedens Udryddelse paa Jorden og Overvægten af den Magt, som repræsenteredes af det romerske Kejserdømme, understøttet af Dragen. Ifølge Apostelen Johannes' Vidnesbyrd, som det findes i Aabenbaringens 13. Kapitel, skulde Dyret modtage sin Magt fra Dragen, og det skulde føre Krig imod de Hellige og overvinde dem, og Magt skulde gives det over alle Slægter, Tungemaal og Nationer. Skriften er meget tydelig angaaende dette, og den er bevist ved Kendsgerninger fra Historien. Siden disse Dage have Menneskene udviklet et teologisk System, der er en Afvigelse fra det sande Evangelium og fra den Aand, som altid har udmærket og altid vil udmærke Guds sande Tjenere i deres Forvaltning blandt Folket.

Apostelen Peter siger i det første Kapitel af sit andet Brev: „Vi have de profetiske Ord mere stadfæstede." Jeg vilde ønske, at Menne-

skene i Dag havde det profetiske Ord mere stadfæstet end deres egne Meninger og de Fortolkninger, som uinspirerede Mænd give over Bibelen. Peter vedbliver og siger: „Vidende dette først, at ingen Profeti i Skriften kan udlægges af sig selv; thi aldrig er nogen Profeti fremført af menneskelig Vilje; men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Hellig-Aand."

Der er ikke en teologisk Lærer paa Jorden, der kan vise mig en Guds Tjener, hvis Navn er nedskrevet imellem 1. Mosebog og Johannes' Aabenbaring, som ikke talte ved den Hellig-Aands Gave og Kraft; og I kunne ikke henvise til nogen Tid i Guds Folks Historie, enten før eller efter Kristi Komme eller under Apostlenes Forvaltning, hvor de bleve ledede udelukkende af Skriften, der var skrevet mange Hundrede Aar før. De bleve ikke ledede paa den Maade. Moses fik Befaling til at bygge et Tabernakel i Ørken. Hvorfor? Var det paa Grund af det, Gud havde sagt til Enok eller til Abraham? Nej. Gud befalede Noah at bygge en Ark. Hvorfor? Ikke i Kraft af nogen tidligere Aabenbaring, men fordi Gud talte til ham. Det var en Aabenbaring om, hvorledes han skulde møde de kommende Begivenheder. Og igen: I kunne ikke henvise mig til nogen Evangelie-Uddeling iblandt Menneskene, hvor der, bortset fra Frelsens-Planens uforanderlige Natur, ikke eksisterede Omstændigheder, som paabød Aabenbaring fra Gud til at lede Folket i Udførelsen af deres Pligter. Og I kunne ikke henvise til nogen Profet, som ikke behøvede Inspiration fra Gud for at forstaa, hvad Gud havde talet til hans Forgængere. Prøvede ikke Guds Søn paa at lære sine Apostle, hvad Profeterne havde skrevet om ham? Og skøndt de hørte til hans umiddelbare Omgivelser, forstode de ikke Skrifterne, førend de bleve begavede med den Hellig-Aands Kraft. Da han talte om sit Legeme og sagde: „Nedbryd dette Tempel, og i tre Dage vil jeg genopreise det", forstode de ham ikke. Uagtet den Forudsigelses Klarhed, med hvilken Esaias taler om Messias — at han skulde blive født af en Jomfru i Bethlehem; at han skulde blive kaldet ud af Ægypten; at han skulde regnes iblandt Overtrædere og finde sin Grav blandt de Rige o. s. f. — alt noget, Apostlene havde læst, forstode de det ikke. De troede det ikke muligt, at deres Herre og Mester vilde blive myrdet, og da han blev korsfæstet, vendte de skuffede tilbage til deres Fiskeforretning. Efter Korsfæstelsen, da to af hans Disciple vendte tilbage til Emaus og talte om det, der var sket i Jerusalem, lod han sig se af dem som en Fremmed og spurgte, hvad det var, de talte om, og hvorfor de vare bedrøvede. En af dem ved Navn Cleopas svarede: „Er du en Fremmed i Jerusalem og haver ikke hørt de Ting, som ere skete der i de sidste Dage?" Da sagde Jesus til dem: „I Daarer og senhjertede til at tro alt det, som Profeterne have sagt." Og uagtet de vare hans Disciple, forstode de ham ikke. Lukas skriver i Apostlenes Gerninger:

„Herre! vil du paa denne Tid oprette Israels Rige?" Jesus svarede: „Det tilkommer ikke eder at vide Tid og Sted, hvilke Faderen har forbeholdt i sin egen Magt."

Men Frafaldet kom. Saalænge der ingen Kirke er oprettet paa Jorden, hvis Ledere ere inspirerede Mænd med Fuldmagt til at tale og handle i Guds Navn og modtage Aabenbaring om hans Vilje, vil der ikke blive nogen Enhed i Troen og ingen Forstaaelse om Evangeliet. Det nye Testamente taler om Apostle, Profeter, Evangelister, Halvfjerds, Ældste, Biskopper, Præster, Lærere og Diakoner, og der er ingen Teolog siden Martin Luthers Dage — han, som gjorde Oprør imod den romersk-katolske Kirke — der har været i Stand til at udpege de særskilte Pligter, der paahvile en Apostel, Evangelist eller Ældste, eller til at forkynde, hvilke Pligter der hører til en Ældstes eller en Halvfjerds' Embede, som ikke høre til noget andet Embede i Kirken? De kunne ikke gøre det, og det kan ikke blive gjort uden Aabenbaring fra Gud. Det nye Testamente er fragmentarisk i sin Sammensætning, og der er næppe en Genstand eller en Lære i det, som er klart beskreven fra Begyndelsen til Enden. Det var ikke nødvendigt. Det nye Testamentes Breve bleve skrevne til Mænd og Kvinder, som allerede vare i Kirken. Hvis Præsident Angus M. Cannon vilde paatage sig at skrive en Epistel til de Hellige i Salt Lake Stad, vilde han ikke tale til dem om Tro, Omvendelse og Daab; hans Brev vilde uden Tvivl berøre Folkets Omstændigheder. Og saaledes var det ogsaa i gamle Dage. Medens Epistlerne indeholde fragmentariske Lærdomme, mere i nogle end i andre, passede de dog til de Omstændigheder, under hvilke de Hellige levede i forrige Dage, og de Emner bleve omhandlede, der særlig vare til Fordel for Kirkens Medlemmer. Roger Williams, som en Gang var Præst ved den ældste Baptist-Kirke i Amerika, nedlagde sit Embede og gav som Grund til denne Handling, at han ingen Fuldmagt havde fra Gud til at prædike Evangeliet, og at en saadan Fuldmagt heller ikke var paa Jorden, men at den Dag vilde komme, da Fuldmagt fra Gud igen vilde findes iblandt Menneskenes Børn. Idet Johan Wesley omtaler det aandelige Livs Mangler, der udmærkede de kristne Kirker, siger han i sin 94. Prædiken: „Aarsagen til, at de aandelige Gaver ikke længere eksistere i den kristne Kirke, er, at Kærligheden er bleven kold i mange, og de Kristne ere atter blevne Hedninger og have kun de døde Formularer tilbage." Dette var Wesleys Paastand, og den er baade bred og ærlig.

(Fortsættes Side 173.)

Den 1ste Juni 1901.

En religiøs Opvækkelse.

Mange fremragende Teologer profetere nu, at vi ere ved en stor Opvækkelses Begyndelse i de forenede Stater. De hævde, at denne „store Opvækkelse indskrænker sig ikke til nogen særskilt Klasse af Troende", at „ingen særskilte Meninger ville frembringe den", og at dens Følger ville blive det største religiøse Samfunds Genoplivelse, som nogen Sinde har været kendt, samt at denne Opvækkelse, som visselig nu vil begynde, vil blive „et af de store, historiske, religiøse Tidsafsnit, som udgøre de mindeværdigste og mægtigste Perioder i Menneskeslægtens Historie".

For at forklare Nødvendigheden af en saadan Opvækkelse siges det, at i nitten Hundrede Aar har fysisk Videnskab og aabenbaret Religion udviklet sig paa tilnærmende Linjer; at de nu have naaet Forenings-Punktet og maa forenes; at disse to store menneskelige systematiske Bestræbelser maa gaa fremad sammen igennem alle Tider for at udfinde Livets og Universets Mysterier". Meningen af den kristelige Religions Udvikling er denne, „at i nitten Hundrede Aar have de store Kirker og Sekter, der stiftedes med Bibelen som Grundlag, været adskilte, tvistende og disputerende, at store teologiske Oprør og Frafald fra religiøse Samfund have fundet Sted, at modsigende Bøger ere blevne skrevne i Hundredetusindevis, som have foraarsaget en stadig Forandring i Maaden, hvorpaa det gamle og nye Testamente bleve ansete og fortolkede af kristelige Troende; at alle de store Kirkesamfund stedse have forandret Stilling med Hensyn til mindre dogmatiske Punkter; at nye Kirker og Sekter fremkom af nye, intellektuelle Bevæggrunde, eller nye religiøse Attraar ere opstaaede, kort sagt, at der i nitten Hundrede Aar har været en naturlig, uafbrudt, ja, endogsaa fremadskridende Forandring i Bibelens Udtydning.

Er der i denne mærkværdige Beretnings Fremstilling ikke i Virkeligheden en Tilstaaelse af, at „den aabenbarede Religion" var vildfarende, eller at alle Trosbekendelser og Systemer ere menneskelige og derfor uden Virkning?

Visselig, Gud, som skabte Universet og beredte Frelsens-Planen, vilde aldrig have begaaet den Fejltagelse at lade det Ene været i Strid med det Andet. Altsaa var Planen, som den evige Fader beredte til sine Børns Genløsning og Frelse, fuldstændig og komplet fra Begyndelsen.

Ogsaa Universet med alle hans Skabninger og Lovene, der regerede

dem, var „god og fuldkommen", da de kom fra den alvise Skabers Hænder. Hvorledes kan det nu paastaas, at fysisk Videnskab og aabenbaret Religion have „udviklet sig paa tilnærmende Linjer, indtil de tilsidst naaede et Forenings-Punkt og nu maa forenes"? Er det ikke det samme som at sige, at Udviklingen i de forløbne nitten Hundrede Aar var nødvendig for at udfolde og modne Guds ufuldkomment beredte Plan og Skabelse?

Hvis alle de religiøse Sekter, Systemer og Trosbekendelser, som ere oprettede ved den forenede Visdom af alle de ærlige, nidkære Gejstlige og erklærede Guds Tjenere i de sidste nitten Hundrede Aar, nu ere befundne at være fejlagtige og utilstrækkelige, hvad Haab eller Vished have vi da om, at de fremragende Gejstlige, som vilde tage virksom Del i den foreslaaede „store Opvækkelse, hvis Lige aldrig har været kendt, siden Menneskene fik Tilværelse paa Jorden", vilde være mere heldige end de tidligere? Sandt nok, de have endnu ikke givet noget Udkast til deres Politik eller underrettet os om, hvorledes de vilde frembringe en Epoke af en saadan Betydning. Ville de prøve paa at oprette en stor Kristi Kirke, som skal indtage alle nu eksisterende Kirkers og Sekters Plads? Eller ville de simpelt hen forandre nogle af Tros-Artiklerne, saa at de alle harmonere, og derpaa oprette en stor religiøs Forening?

Vi ville forudsætte, at de ere ærlige i at paabegynde den store religiøse Reformation, som de ere i Færd med at frembringe, og eftersom de kende Fejltagelserne hos deres Forgængere, som, skønt de vare ærlige, benyttede menneskelig Visdom, og hvis Bestræbelser derfor mislykkedes paa Grund af Ufuldkommenhed, tør vi ikke haabe, at disse ærværdige Herrer, før de begynde et saa stort Værk, ville modtage Raad af Apostelen Jacob (1, 5): „Men dersom Nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." Hvis de ville lytte til dette Jacobs Raad, ville de lære en anden meget vigtig Lektie, som de burde forstaa, førend de kunne pabegynde dette Kristi Værk paa en antagelig Maade, nemlig efter hvad Apostelen Paulus siger: „Men ingen tager sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var."

Ikke des mindre, hvor ærlige og nidkære disse ærværdige Herrer end maatte være, hvis Hensigt det er at reformere Dagens religiøse Systemer, saa maa de, dersom de ønske at undgaa Vildfarelser og Misforstaaelser, som andre før dem have gjort sig skyldige i, i Løbet af de sidste nitten Hundrede Aar, modtage deres Fuldmagt paa samme Maade, som Aaron gjorde, ved Aabenbaring fra Himlens Gud. Hvis de gaa fremad med deres bestemte Reforms Værk og Opvækkelse uden først at have modtaget denne Myndighed, ville deres Efterfølgere i Tidens Løb forkaste hele deres Gerning. Men hvis de i Ydmyghed søge efter guddommelig Visdom, og Gud besvarer deres Bønner, ligesom han gjorde

overfor den ydmyge Dreng, Joseph Smith, vil han kundgøre for dem, at alle de sekteriske Kirker og Tros-Bekendelser, som eksisterede i Nutiden før Aaret 1830, vare Menneske-Værk og derfor ikke anerkendte af ham, men at han i ovennævnte Aar oprejste en Mand og begavede ham med Myndighed fra det Høje til at genoprette Jesu Kristi Kirke paa Jorden med alle dens Gaver, Velsignelser, Magt og Myndighed, nødvendige for Genløsningen og den fuldkomne Frelse af alle Mennesker, og at, hvis de vilde forene sig med dette Værk, da vilde de i Sandhed have Glæde i deres Arbejde og hjælpe til at udføre Guds store Plan og Hensigter og være beredte til at møde Kristus, naar han skal komme at regere som Jordens Konge. (W. W. Cluff i Improvment Era.)

Konferencen i Kristiania.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Lokalet, Østerhausgade 27, Lørdagen den 4. Maj Kl. 8 om Aftenen. Salen var festligt smykket med grønt af Andreas Hansen Valle. Til Stede vare Præsidenterne C. D. Fjeldsted, J. L. Mc. Murrin, Søster Josefine Booth og A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, H. A. Pedersen, Præsident over Kristiania Konference, samt Missionærerne: Oluf J. Pedersen, Chr. Johnson, Karl Nielsen, Noah Larsen, Willard A. Christoffersen, A. F. Ahlander, John F. Christiansen, H. O. Young, C. A. Halvorsen, Ole E. Olsen, M. E. Andersen, Andrew Swensen, Albert J. Knudsen, W. C. Olsen, S. P. Neve, Josef A. Halvorsen, Johan Jensen, Martin P. Thomsen og Hyrum A. Straaberg.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorpaa Præsident H. A. Pedersen fremstod og bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen; han haabede, at Guds Aand maatte blive alle rigeligt tildelt. Derefter afgave Ældsterne W. Andersen, Josef Halvorsen, Christian Johnsen og Noah Larsen Rapporter fra deres forskellige Grene.

Koret sang: „Hvad var skuet udi Himlen". Ældste Oluf J. Pedersen gav Rapport over Drammens Gren. Præsident Mc. Murrin med Præsident Pedersen som Tolk udtalte sin Glæde over at mødes med de Hellige og sagde, at den eneste Hensigt, hvorfor Ældsterne have forladt deres Hjem, er at prædike Kristi frelsende Evangelium. De Sidste-Dages Hellige ere de eneste, som gøre saa store Opofrelser for deres Medmennesker; men de gøre det, fordi Gud igen har talet til Jorden, og Aabenbaringens Lys er gengivet til Menneskene.

Koret sang derpaa: „O! hvor herligt", og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Morgen Kl. 10 og aabnedes med

Sang og Bøn. Ældste H. O. Young bar Vidnesbyrd om, at det var 45 Aar, siden han annammede Evangeliet; hans Vidnesbyrd var lige saa stærkt som den Gang, og han vidste, at dette var Guds Værk. Ældsterne A. F. Ahlander og Hyrum Straaberg afgave Rapporter fra de Grene, i hvilke de virke. Præsident H. A. Pedersen foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner.

En Salme blev sunget til Afveksling.

Søster Josefine Booth med Præsident Pedersen som Tolk beviste fra Skriften, at Dagen vilde komme, da Folk skulle hungre og tørste efter Herrens Ord, og at denne Tid var forhaanden. Sandheden havde ikke været blandt Menneskene; derfor havde de taget Lærere i Hobetal, som havde givet falske Lærdomme. Hun bar Vidnesbyrd om Sandhedens Gengivelse til Jorden. Præsident C. D. Fjeldsted sagde, at vel var det et forunderligt Budskab, som vi frembære; men Skriften vidner, at det skulde være saaledes. Han forklarede, hvorledes Faderen og Sønnen samt de hellige Engle besøgte Joseph Smith og gengav Evangeliet til ham, og dette var ingen Fantasi, men en Virkelighed Guds Tjenere udsendtes for at forkynde dette Evangelium. Det vil blive forkyndt for Alle og berede et Folk for Kristi Komme, som er nær forhaanden.

Kl. 3 om Eftermiddagen fortsattes Mødet paa den sædvanlige Maade, hvorpaa Præsident Skanchy talte om Menneskenes Forudtilværelse, og at vi ikke ere komne her ved et Tilfælde, men efter Forudbestemmelse; han beviste fra Skriften, at Herren forkyndte dette til Job, Abraham, Jeremias m. fl. Vi ville formedelst Lydighed og Opofrelse opnaa store Velsignelser. Han talte om Jesu Daab og om, hvorledes han oprettede sin Kirke, og denne Kirke eksisterer nu; han bar Vidnesbyrd om dens Genoprettelse.

Koret sang en Salme.

Præsident Mc. Murrin med Præsident Pedersen som Tolk talte om de mange Sekter i Nutiden; ifølge Bibelen er der kun een ret Tro. Han opmuntrede de Tilstedeværende til at søge den Kirke, der har de samme Embedsmænd og de samme Gaver og Kræfter, som Bibelen omtaler. Frelsens-Planen er altid den samme og ligeledes Principperne, som bringe Frelse; thi Kristus er ikke delt.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes om Aftenen Kl. 7; Huset var overfyldt. Mødet begyndte med Sang og Bøn. Præsident Fjeldsted talte om Følgerne, som kom ved Ulydighed mod Herrens Budskab i gamle Dage. Og dersom det Budskab, som vi bringe, er sandt, vil det ogsaa have vigtige Følger for dem, som ikke adlyde det. Han omtalte de store Forbedringer, der ere frembragte paa videnskabelige Omraader; skønt Budskabet derom dog lyder mere utroligt end det, vi bringe, tros det i Almindelighed. Han talte om Vantroen i Noæ, Lots og Jesu Dage og sagde, at det

samme eksisterer nu; men Gud har paabegyndt dette Værk, skønt det ikke er antaget af Folket.

Ældste W. Christoffersen sang en Solo.

Præsident Pedersen talte om Davids 8. Salme og sagde, at det, David her grundede paa, ikke kunde være Verdens Visdom. Herren har i denne Uddeling aabenbaret, hvad Mennesket er. Han talte om Forudtilværelsen og vort Slægtskabs Forhold til Gud og forklarede Maaden, hvorpaa vi atter kunne komme tilbage til Gud. Han bevidnede, at der kun var een Maade at indkomme i Guds Rige paa, og at denne Maade atter er lært til Menneskene ved Guds Tjenere. Søster Josefine Booth med H. A. Pedersen som Tolk talte om den lykkelige Tid, vi leve i, da Himmelen igen er aabnet og Aabenbaringens Lys tændt paa Jorden; Guds Tjenere ere udgaaede i Verden med det glade Budskab, og hun ønskede, at alle maatte lytte dertil.

Koret sang: „Zion, du mit kære Hjem“.

Derpaa takkede Præsident H. A. Pedersen Sangkoret for dets oplivende Sange og alle, der havde bidraget til at gøre Konferencen saa behagelig. Konferencen sluttedes med Sang og Taksigelse af Præsident A. L. Skanchy.

Om Mandagen afholdtes 2 Præstedømsmøder, hvor alle Missionærerne talte, og hvor mange ypperlige Raad bleve fremsatte af Præsidenterne C. D. Fjeldsted, J. L. Mc. Murrin, A. L. Skanchy og H. A. Pedersen. Følgende Arbejde var udført af Missionærerne siden sidste Konference: Fremmedes Huse besøgte 34,777; 47,969 Skrifter og 880 Bøger uddelte; 4,732 evangeliske Samtaler og 890 Møder afholdte samt 80 Personer døbte.

Missionærerne bleve beskikkede til at arbejde paa følgende Pladser: i Frederikshald A. F. Ahlander og John L. Christensen; i Frederiksstad H. O. Young og Chas. A. Halvorsen; i Drammen O. J. Pedersen, Chris. Johnsen og Carl Nielsen; i Laurvig Andrew Swensen og A. J. Knudsen; i Arendal W. C. Olsen og S. P. Neve jr.; i Kristianssand Josef A. Halvorsen og Ole E. Olsen; i Eidsvold W. E. Andersen og Johan Jensen; i Odalen Martin P. Thomsen og H. A. Straaberg og i Kristiania H. A. Pedersen, W. A. Christoffersen og Noah A. Larsen.

Om Aftenen Kl. 7 afholdtes et godt besøgt Søndagsskole-Møde, hvor de Smaa udførte deres Program paa en Maade, der vidnede om Skolens gode Fremgang. Hyrum A. Straaberg, Skriver.

Tale af Apostel Mathias Cowley.

(Fortsat fra Side 167.)

(Fortsat fra Side 167.)

Der er en Salme i Wesley's Collection angaaende Kristi oprindelige Kirke og Forskellen imellem den og Kirken i hans Dage. Heri hedder det:

O! hvilke gyldne Dages Tid!
Et udvalgt Folk foruden Svig!
I Lammets Blod var tvættet prud,
Og salvet Præster til vor Gud.

Hvor skal vi finde her paa Jord
En saadan udvalgt Herrens Hjord?
Omsonst vi søge efter disse,
Som Herrens Vilje ved tilvisse.

I Sekter kræve en og hver,
Se! her er Kristus — eller der;
Et stærkere Bevis maa give,
I kan ej Kristendom beskrive.

Naar vi læse Skrifterne, som de ere, udfordres der ingen stor Eftertanke for at opdage, at der har været en Afvigelse fra den sande Frelsens Plan. Og jeg ønsker her at sige et godt Ord for Folket i de sydlige Stater. De kende mere til Bibelen, de tro mere paa Bibelen, og de have en større Tro end de lærde Kristne i New-York eller Filadelfia; jeg kender begge.

Jeg begyndte med at forklare Aarsagen til, at Evangeliet blev gengivet ved Profeten Josef Smith, og jeg hentydede til den store Bitterhed, der udmærker Modstanden mod guddommelig Sandhed og Fuldmagt. Jeg ønsker at sige, at om de vilde brænde Heksen paa Baalet, om de vilde bringe Martin Luther til Doms, om de vilde brænde Mennesker paa Baalet som Kættere, der ikke mente at have nogen Aabenbaring fra Gud, eller at Engle havde besøgt dem, hvad vilde de da have gjort mod den levende Guds Profeter i Luthers Dage? De vilde have myrdet dem saa hurtigt, at de ingen Indpas havde faaet i Hukommelsen, om det var muligt. Kristi Kirke vilde aldrig være bleven oprettet før den Tid, da Gud havde bestemt, at den ikke tilfulde skulde lide de samme Erfaringer, som den gennemgik i tidligere Uddelinger. De Uddelinger, der bleve givne til gamle Israel, efterfulgtes af en Mørkets Tid. Det samme var Tilfældet med den Uddeling, som Jesus begyndte. Han lærte Sandheden med stor Tydelighed, og han sendte sine Apostle ud i Verden for at forkynde Evangeliet. Efter deres Forvaltning kom der Apostasi

og Mørke. I efterfølgende Slægter oprejste Gud Mænd fra Tid til anden til delvis at nedbryde den romerske Kirkes Tyranni og til at udbrede borgerlig og religiøs Frihed iblandt Jordens Nationer. Han inspirerede Kristoffer Columbus til at opdage Amerika. Han inspirerede Folk til at komme fra Frankrig, Tyskland, England, Holland og andre Lande — Folk, af hvilke Flertallet havde stræbt efter Friheden og Ret til at dyrke Gud efter deres egen Samvittigheds Bydende. Han inspirerede Patrioter til at oprette en Friheds-Regering i Amerika. Han besluttede, at intet aandeligt Slaveri skulde eksistere i dette Land, at et Folk ikke skulde være et andet undergivet, og at der skulde være den mest fuldkomne Religions-Udøvelse fra Øst til Vest og fra Nord til Syd. Han oprejste Patrioter til at sønderbryde det fremmede Aag og til at oprette en fri Regering i dette Land, og han gjorde Statsforfatningen til det mest storartede Palladium af menneskelige Rettigheder under Solen. Efter at have gjort alt dette aabenbarede han sig med sin Søn, Jesus Kristus, for Joseph Smith. Derpaa sendte han hellige Engle, som gengave det evige Evangelium, og dette Evangelium er nu udgaaet til Jordens Ender for Menneske-Slægtens Frelse. Skriften er fuld af Forudsigelser angaaende dette Værks Fremkomst i de sidste Dage. Apostelen Peter sagde: „Og han maa sende eder den eder forud forkyndte Jesus Kristus, hvilken det bør at indtage Himlen, indtil alle Tings Fuldkommenheds Tid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage.“ (Ap. G. 3, 20—21.) Og saaledes, Kristne, om I tro paa Messiæ Komme, om I tro, at han skal komme i Himmelens Skyer, med Magt og stor Herlighed, og at han vil komme med sine mange Tusind Hellige og tage Hævn over de Ugudelige, hvorledes kunne I da tvivle om Evangeliets Gengivelse, Profeters Kaldelse og Engles Sendelse for at besøge Jorden i de sidste Dage før Guds Søns Komme?

Til Slutning lægger jeg mit Vidnesbyrd til Ældste Claytons, at Evangeliet er gengivet til Jorden, at Joseph Smith var den levende Guds Profet, og at han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod; dette Vidnesbyrd er gyldigt for den ganske Verden.

Maa Gud velsigne eder for Jesu Kristi Skyld. Amen!

Aandeverdenen.

Fra en afdød Ældste til sin efterlevende Ven.
Allegorisk Digt af C. C. A. Christensen.

Min bedste Ven, som endnu er tilbage
Blandt Dødelige paa vor faldne Jord,
Jeg tænkte ofte paa de glade Dage,

Da du og jeg forkyndte Herrens Ord;
Hvor tit vi megen Møje maatte lide
Og taale Spot, Forfølgelse og Vold —
Men altid stod du trofast ved min Side,
Imedens Herren var vort Værn og Skjold.
Nu er jeg her — men aldrig skal jeg glemme,
Hvad jeg i Modgangsskole glemte der;
Thi ogsaa nu jeg kan Guds Gerning fremme
Og Frelsens Plan forkynde for dem her.
Min egen Slægt og mange andre Døde,
Som ej paa Jorden Kristi Kirke fandt,
Er her og kom mig glad i Møde,
Da jeg blev indført her som Emigrant.
Man spurgte mig om sidste Nyt fra Jorden
Og allermest om Slægt og Venner der —
Især det angik Landene i Norden,
Hvori de levede, før de kom her.
De talte Moderlandets Dialekter,
Paa Dansk og Norsk og Svensk, hver i sit Sprog,
Men ikke ganske ens i alle Slægter;
Thi Tidens Tungemaal de med sig tog —
Men her et Fællessprog vi alle lære,
Det samme, som i Paradis blev brugt —
Saa siges der — og det kan gerne være —
I alle Fald, saa er det meget smukt.
Her, maa du vide, Kirken er Guds Rige,
Og Præstedømmets Love staa ved Magt,
Og dertil Enoks Orden gør os lige
Ved Kærligheds og Broderskabets Pagt. —

Jeg nylig var til Konferencemøde,
Hvor Snow os megen herlig Lærdom gav;
Der taltes mest om Daaben for de Døde
Og Kristi Sejr over Død og Grav,
Samt om Missionen i de Dødes Sfære,
Hvortil et Tusind Ældster nu skal gaa
For Aanderne om Frelsens Plan at lære,
At Haab om Frelse ogsaa de kan faa,
Og alt paa mange Steder har vi Grene
Blandt Aanderne, som nu med Tro og Haab
Annamme Frelsens Budskab, og alene
Med Længsel vente paa sin Tempel-Daab.
Og tænk saa paa, hvor mange her maa vente
Paa eders Hjælp, før de kan Maalet naa —
De fleste af dem aldrig Lyset kendte,
Ej heller nogen Herrens Tjener saa;
Vi derfor her har meget at udføre,

Og jeg og andre Ældster sendes ud
Til Nordens Folke-Aander, som skal høre
Om Frelsens Plan, om Engle og om Gud —
Om Joseph, Guds Profet i vore Dage,
Om Zion og om Tempel-Værket der —
Om deres egen Slægt, som er tilbage
Og tænker paa de Døde, som er her.
Ja, gid lidt mere Iver var til Stede
Blandt Zions Folk for Templerne paa Jord,
Da vilde Aanderne faa større Glæde,
Naar vi for dem forkyndte Herrens Ord.

Paa dette Sted, hvorfra til dig jeg skriver,
En skandinavisk Zions Stav vi har,
Og hertil vore Aander samlet bliver
Med dem, som vi i Slægt paa Jorden var.
Saaledes fandt jeg her din kære Broder
Og Mange, som i Kirken han har bragt
Tilligemed min Fader og min Moder,
For hvilke vi i Templet gjorde Pagt.
Og Bedstefar, som druknede paa Havet,
Jeg ogsaa fandt i denne Zions Stav —
Lig Moses, han af Herren blev begravet;
Thi Ingen nogen Sinde fandt hans Grav —
Men her han salig fryder sig ved Livet
Og til Forløsningsdagen skuer hen,
Da han, af Havets Dyb, vil blive givet
Sit Legeme, forherliget, igen.
Ja, her Guds Folk vil finde sine Kære,
Som trofast gennem Livet Prøver gik —
Højlovet derfor Herrens Navn skal være,
Fordi af ham vi Lys og Kundskab fik;
Nu Dødens Frygt og Braad for os er borte —
Her vi fra Venner aldrig skilles mer' —
Ja, aabne synes stundom Himlens Porte,
Og da vor Fremtids Herlighed jeg ser.

Vær trofast da, i hvad dig end skal møde,
Og gør din Pligt mod Levende og Døde.

Carl.

Ephraim, den 4. Marts 1901.

Indhold.

København, 1901.
Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).